

Arrest

nr. 126 121 van 23 juni 2014
in de zaak RvV 145 040 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Werfstraat 91
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die worden gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2013 werd ingediend door:

Naam: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend zijn. Immers, er werden loonfiches voorgelegd voor de periode van juni 2012 tot juni 2013. Uit deze loonfiches blijkt dat het gemiddeld inkomen van de Belgische onderdaan voor deze periode 849 euro netto per maand was. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Er werden loonfiches van de Belgische echtgenote voorgelegd van juni 2012 tot en met maart 2013 bij Lunch Time bvba. Uit deze loonfiches blijkt dat zij tot en met september 2012 daar 13uren per week werkte en sedert november was zij daar tewerkgesteld als zaakvoerder tot en met maart 2013.

Sedert 15 april 2013 is zij tewerkgesteld als hulp zaal bij een andere firma.

Er werden loonfiches van april 2013, mei 2013 en juni 2013 voorgelegd waaruit blijkt dat zij een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1014,10€. Hieruit blijkt dat het gemiddeld inkomen gestegen is, echter is het nog steeds niet voldoende. Het inkomen van de Belgische onderdaan komt amper boven de armoederisicogrens uit en gesteld dat betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven is het risico nog steeds reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratieve dossier dat de huurprijs maandelijks 590 euro bedraagt. Dit is reeds een aanzienlijk deel van het maandelijks inkomen. Tevens zijn er geen gegevens bekend omtrent de duur en type van tewerkstelling waardoor de stabiliteit op onvoldoende wijze werd aangetoond. Tenslotte wordt evenmin voldaan aan de voorwaarde gesteld dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-, het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en stelt dat ingevolge deze bepaling hij reeds een erkenning had gekregen van zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een burger van de Unie, nu binnen de erin bepaalde termijn van zes maanden geen beslissing werd genomen over zijn aanvraag en hij op 12 oktober rechtsgeldig zijn F-kaart kreeg vanwege de stad Brugge. Hij verwijt de verwerende partij de thans bestreden beslissing te

hebben geantidateerd, nu blijkt dat ze pas aan de Brugse stadsdiensten werd overgemaakt op 29 november 2013 om 10u29. Op die manier tracht de verwerende partij haar beslissing "bijlage 20" met bevel nog te kaderen binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en zo de laattijdigheid van de beslissing te camoufleren en de correcte regelgeving terzake van artikel 42^{quater} te vermijden. Indien de verwerende partij het rechtsgeldig erkende verblijfsrecht van verzoeker wou beëindigen, dan had dit via de geëigende procedure moeten gebeuren, met toepassing van deze bepaling. Verzoeker zet verder uiteen welke onderzoeksverplichtingen er in dat geval op de verwerende partij rusten en stelt dat door niet aldus te handelen, het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Ook het vertrouwensbeginsel werd geschonden, zo stelt verzoeker. Het bestuur moet namelijk vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen die hij uit bestuursoptreden put, wordt gefrustreerd.

3.1.2. Luidens de bestreden beslissing zelf werd zij genomen op 18 september 2013, zijnde binnen de termijn van zes maanden volgend op de aanvraag van de verblijfskaart die op 11 april 2013 werd ingediend. Verzoeker betoogt dan wel dat zij zou zijn geantidateerd omdat de stad Brugge en hijzelf respectievelijk pas op 29 november 2013 en 19 december 2013 in kennis werden gesteld van deze beslissing, maar brengt geen enkele objectief bewijs bij van het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf niet op 18 september 2013 en dus laattijdig zou zijn genomen. Verzoekers grief dat zowel hijzelf als de stadsdiensten pas na verloop van de termijn van zes maanden in kennis werden gesteld en de stad Brugge niet op de hoogte was van de beslissing van 18 september 2013, tengevolge waarvan hem dan door de stad Brugge een F-kaart werd uitgereikt, moet worden herleid tot een grief die betrekking heeft op een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing, die geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de beslissing zelf en aldus niet tot de vernietiging ervan kan leiden. Een eventueel gebrek in de kennisgeving tast immers de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Een schending van de materiële motiveringsplicht dan wel het redelijkheidsbeginsel zijn niet aangetoond.

3.1.2. In zoverre verzoeker ervan uitgaat dat de aflevering van de F-kaart door de stad Brugge de rechtmatige erkenning van zijn verblijfsrecht inhoudt, en dit verblijfsrecht dan ook slechts middels een beslissing tot beëindiging ervan met inachtneming van artikel 42^{quater} en de daarin vervatte voorwaarden kon worden ingetrokken, moet worden gewezen op het feit dat de omstandigheid per vergissing een verblijfstitel werd afgeleverd door de stad Brugge, geen rechten doet ontstaan in hoofde van verzoeker. Immers, de afgifte van een verblijfskaart heeft een declaratoir en geen constitutief karakter wat met zich brengt dat het verblijf van een vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart werd afgegeven, hetgeen *a fortiori* niet het geval is wanneer een dergelijke kaart hem ten onrechte werd afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116). Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. Hoe ongelukkig ook de samenloop van omstandigheden, nu hierboven reeds werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht niet binnen de daartoe bepaalde termijn van zes maanden werd genomen kan de aflevering van de verblijfskaart door de stad Brugge niet anders worden afgedaan dan als zijnde een vergissing, nu reeds een beslissing inzake de erkenning van het verblijfsrecht was genomen door de gemachtigde.

In de voormelde omstandigheden kan het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. Verzoeker is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Belgische onderdaan. Om die reden kan er dan ook geen sprake zijn van de beëindiging van een effectief erkend verblijfsrecht. De verwijzing naar de bepalingen van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenrecht zijn *in casu* derhalve niet relevant. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat een bijlage 21 –een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden- had moeten worden afgeleverd in plaats van een bijlage 20. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op deze gronden kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.1.3. Wat betreft het vertrouwensbeginsel, ten slotte, moet erop worden gewezen dat de toepassing van dit beginsel niet *contra legem* kan werken. Nu in toepassing van de wettelijke bepalingen –met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, het verblijfsrecht niet werd geweigerd op 18 september 2013, binnen de meervermelde termijn van zes maanden na de aanvraag, kan verzoeker zich niet

steunen op de daarna ten onrechte afgegeven verblijfskaart, die, het weze herhaald, een declaratoir karakter heeft, en slechts het instrumentum is dat niet is onderbouwd door een toegekend verblijfsrecht. Dit middelonderdeel is evenmin gegrond.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

Ondergeschikt en louter volledigheidshalve: zelfs indien per impossibile de hypothese zou worden aangenomen dat de regels en controle van artikel 42quater Vw in casu niet van toepassing is, dient minstens nog verwezen naar artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet en het aldaar voorgeschreven behoefteonderzoek.

Deze bepaling stelt:

[...]

Een loutere verwijzing door verweerder naar vermeend onvoldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen volstaat dan ook onmogelijk ter beoordeling/afwijzing van een verzoek tót gezinshereniging.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wet een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

(HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. 1-01839)

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen' alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie." (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen> maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt a/s iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien."

(RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit behoefteonderzoek is nu net voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitelijke gegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden) !

Verweerder moet ook rekening houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie, wat in casu aldus zowel het inkomen van verzoeker zelf (stuk 8) als het inkomen van schoonmoeder Mildred C.R. (°05.11.1967) betreft (stuk 5). Immers wonen verzoeker en zijn echtgenote voornamelijk in bij de moeder van verzoekers echtgenote (zie stuk 5), dewelke een vast, stabiel en deugdelijk inkomen geniet tewerkgesteld in het [...]. Mevrouw C.R. betaalt ook zelf de huurgelden t.b.v.

590 EUR zodat deze ten onrechte in aftrek worden genomen van het inkomen van de echtgenote van verzoeker.

Ook in deze ondergeschikte hypothese, louter volledigheidshalve opgenomen, is het duidelijk dat verweerder onzorgvuldig heeft geoordeeld, geen rekening houdend met de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Sociale Zekerheid. In een analoog dossier oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook volkomen terecht: "Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen [die] de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden." (RvV nr. 78.310 van 29 maart 2012 - T.Vreemd. 2012, p. 306)

Deze conclusie dient in casu evenzoveel te worden gemaakt, zodat in huidig dossier tevens een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt."

3.2.2. De verwerende partij repliceert het volgende in haar nota:

"De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...) Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (...) Het inkomen van de Belgische onderdaan komt amper boven de armoederisicogrens uit en gesteld dat betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven is het risico nog steeds reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratieve dossier dat de huurprijs maandelijks 590 euro bedraagt. Dit is reeds een aanzienlijk deel van het maandelijks inkomen. Tevens zijn er geen gegevens bekend omtrent de duur en type van tewerkstelling waardoor de stabiliteit op onvoldoende wijze werd aangetoond."

Verweerder laat gelden dat uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, na te hebben vastgesteld dat de inkomsten van de referentiepersoon niet of nauwelijks de armoedegrens voor een alleenstaande overschrijden, op zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zowel de verzoekende partij als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De verwerende partij laat voorts gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van besliste terecht dat de verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van zijn partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tót de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te verzekeren.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de Belgische onderdaan, laat verweerder nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enkel rekening dient te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

"Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gesteld in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster, die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voortliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet." (R.v.V. nr. 115.589 dd. 12.12.2013)

Verweerder merkt nog op dat zelfs indien moet worden aangenomen dat de schoonmoeder van de verzoekende partij de huurprijs van 590,00 EUR integraal betaalt, zulks op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat het inkomen van de Belgische onderdaan amper boven de armoederisicogrens voor alleenstaanden uitkomt.

Ten overvloed dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tót een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage-20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij geen deugdelijk behoeftenonderzoek heeft doorgevoerd, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens en daarmee artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn

gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]"

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van verzoeker moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd en dat evenmin zou zijn aangetoond dat ze stabiel zijn. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoeftenanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, aangezien de verwerende partij van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, is de overheid verplicht om *"volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

De argumentatie van de verwerende partij dat wel degelijk een behoeftenanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat de referentiepersoon de armoederisicogrens niet of amper bereikt en naar het feit dat de huurprijs 590 euro bedraagt, volstaat niet, om aannemelijk te maken dat een behoeftenanalyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

De verwerende partij heeft dan wel één element uit het administratief dossier aangegrepen om haar betoog aangaande de armoederisicogrens te ondersteunen, zijnde de verwijzing naar de huurprijs, maar hieruit blijkt niet dat zij is overgegaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften

van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De loutere verwijzing naar de huurgelden die blijken uit het bij de aanvraag gevoegde huurcontract, voldoet daartoe niet, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat dit huurcontract werd afgesloten door verzoekers schoonmoeder en uit het attest van gezinssamenstelling ook blijkt dat zijn echtgenote met haar samenwoont. Verzoeker stelt dienaangaande dat zijn schoonmoeder instaat voor de huurgelden, zodat deze niet in mindering mochten worden gebracht. De verwerende partij is dus alvast op dit vlak al uitgegaan van een foute premisse, hetgeen had kunnen worden vermeden. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit gegeven leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Immers valt verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdanen terug op een openstaande aanvraag, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

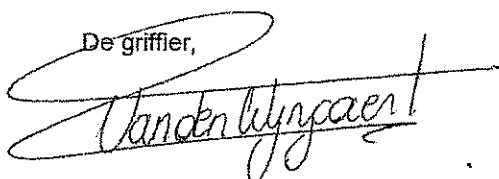
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

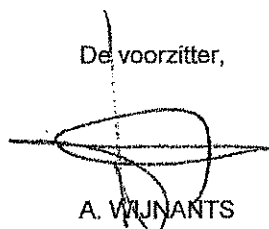
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS